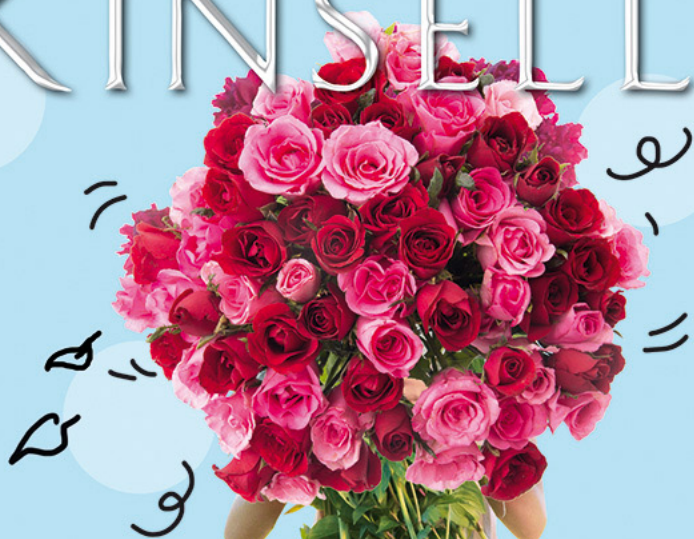

SOPHIE KINSELLA

Chtěli jen oživit
své manželství.

A změnili ho
k nepoznání.

Jak mě
překvapíš?

Jak mě překvapíš?

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Sophie Kinsella

Jak mě překvapíš? – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Jak mě
překvapíš?

SOPHIE
KINSELLA

Jak mě
překvapíš?

Přeložila Daria Dvořáková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © Madhen Media Ltd 2018
All rights reserved.

Z anglického originálu *Surprise Me*
(First published by Bantam Press, Great Britain, 2018)
přeložila © 2019 Daria Dvořáková
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Ivana Podskalská

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5258-5 tištěná kniha
ISBN 978-80-759-5297-4 ePub
ISBN 978-80-759-5298-1 Mobi
ISBN 978-80-759-5299-8 PDF

Henrymu

„Dnešní dvacetiletí mají třikrát větší naději dožít se sta let než jejich prarodiče a dvakrát větší než jejich rodiče.“

NÁRODNÍ STATISTICKÝ ÚŘAD, 2011

Všechny naše instituce včetně těch, které se zabývají manželstvím a rodinou, jsou historicky založeny na krátkém a zranitelném lidském životě... Jednadvacáté století musí všechny tyto instituce změnit tak, aby si dokázaly poradit s životem, který se stále prodlužuje.

SARAH HARPEROVÁ, PROFESORKA
GERONTOLOGIE OXFORDSKÉ UNIVERZITY

Úvod

Na svého manžela jsem si vytvořila tajný slovníček. Ze slov, která jsem si vymyslela, abych ho mohla popsat. Nikdy jsem mu je neprozradila. Pouze mi občas vytanou na mysl. Třeba...

Vyprahlý: roztomile svráštěný obličej, když je zmatený, s obočím vytaženým a s úpěnlivým výrazem, jako by prosil: „Vysvětli!“ Dan je zmatený tuze nerad. Má strašně rád, když je všechno jasné. Jako facka. Bez nejmenších pochybností.

Našponovaný: To je jeho napjaté, defenzivní chování, když přijde na přetřes můj otec. (Myslí si, že o tom nevím.)

Vydřený: Když mu život ušetří nenadálou ránu přímo do obličeje tak tvrdě, že chvíli doslova lapá po dechu.

Takových slov, která by se na něj dala použít, by byla spousta. Hodila by se na leckoho. Kupříkladu na mě. Jedno z nich by mi právě padlo jako *rukavička*. Budete se divit, ale teď jsem vydřená zrovna já. Plíce mi ztuhly. Tváře mě brní. Cítím se jako herec v telenovele. Protože: 1. Vplížila jsem se do Danovy kanceláře, když 2. je v práci a nezajímá se, co dělám, 3. otevřela jsem tajnou zamčenou zásuvku a 4. nevěřím vlastním očím, co jsem v ní našla, co držím v ruce a na co zírám.

Cívím na to a ramena se mi prudce zvedají a klesají. Mozek na mě ječí vyděšené zprávy typu: *Co to má být?* A: *Znamená to snad...?* A: *To je nějaký omyl. To musí být omyl.*

A nejhorší ze všeho: *Měla snad Tilda celou dobu pravdu? Způsobila jsem si to sama?*

Cítím, jak se mi do očí tlačí slzy a perou se tam s rostoucí nedůvěrou. A stoupajícím děsem. Ani vlastně nevím, čeho je víc. Ale ano, vím. Vyhrává nevěřičnost posílená vztekem. „To jako vážně?“ Mám chuť zařvat: „To jako *vážně*, Dane?“

Ale nekřičím. Udělám si mobilem pár fotek, protože..., co člověk ví.

Můžou se hodit. Pak uložím to, co jsem našla, zpátky, zavřu zásuvku, pečlivě ji zamknu, znovu zkontroluju (jsem drobátko obsedantní ohledně zamčených dveří, vypnutých praček a tak podobně; sice ne tolik, aby mě zavřeli do *cvokbauzu*, jenom malinko..., však víte) a couvám odtud pozpátku jako z místa činu.

Namlouvala jsem si, že o svém manželovi vím všechno a že on ví všechno o mně. Viděla jsem ho plakat jako malé DĚCKO. Slyšela jsem ho rvát: „Já tě *rozšlapu!*“ ze spaní. A on mě viděl o dovolené prát si kalhotky (protože v hotelu za to chtějí majlant), a dokonce mi je pověsil na věšák na ručník.

Byli jsme vždycky *skvělý pár*. Ideální. Nerozlučný. Četli jsme si navzájem myšlenky. Dokončovali jsme za sebe věty. Myslela jsem si, že se už nemůžeme ničím vzájemně překvapit.

A teď vidím, jak moc jsem se mýlila.

Jedna

Před pěti týdny

Začalo to o našem desátém výročí. Kdo by si to pomyslel?

Jde tu současně o dvě věci: 1. Koho by napadlo, že to začne v takový šťastný den? A 2. Koho by hlavně napadlo, že to těch deset let vydržíme?

Těmi deseti lety nemyslím roky našeho manželství. Myslím tím dobu od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali. Bylo to na narozeninové oslavě mé kamarádky Alison. V ten den se naše životy změnily navždy. Dan se točil kolem grilu a já jsem ho požádala o hamburger a... *bum*.

Žádné *bum* jako láska na první pohled. *Bum* jako mmm, které mi proleťtělo hlavou. Páni, ty oči. Páni, ty ruce. A sympaťák. Měl na sobě modré tričko, které zvýraznilo jeho oči. Měl na sobě zástěru do pasu a s hamburgery mu to šlo jedna báseň. Jako by byl k tomu zrozený. Jako by byl králem hamburgerů.

Zvláštní je, že jsem nikdy „šikovnost při opékání hamburgerů“ neřadila mezi vlastnosti, jakých bych si cenila u muže. Ale co vám budu povídat.

Koukala jsem na něj, jak se točí kolem grilu a celou dobu se vesele usmívá..., a byla jsem z něho celá pryč.

Tak jsem se šla zeptat Alison, kdo to je („kámoš z univerzity, pracuje v realitách, fakt prima kluk“), a začala jsem s ním flirtovat. A když to nemělo žádný výsledek, donutila jsem Alison, aby nás dva pozvala na večeři. A když ani to nezafungovalo, narazila jsem na něj dvakrát v City „úplnou náhodou“, přičemž jsem jednou měla top s výstřihem až bůhvíkam (že jsem se s ním mohla dát rovnou k profesionálkám, ale to už jsem začala být kapku zoufalá). A tehdy si mě konečně, *konečně* všiml a pozval mě na rande a byla z toho láska na, však víte, na pátý pohled.

Teď se vymlouvá, že se vzpomínal na předchozího vztahu a nebyl zcela „při smyslech“.

Pro ostatní lidi jsme si tento příběh malinko upravili. Kupříkladu ten výstřih. Nemusí to každý vědět, že?

Tak to vidíte. Přetočíme na začátek: naše oči se setkaly nad grilem a tím to začalo. Jedna z osudových chvil, která poznamenává váš život navždy. Chvilu, kterou si člověk uchovává v srdci. Chvilu, kterou přijde oslavit po deseti letech večeri v Baru.

Bar máme moc rádi. Mají tu skvělé jídlo a je tu prima atmosféra. S Danem máme rádi spoustu stejných věcí, kupříkladu filmy, stand-up zábavu, procházky – ale také se zdravě trochu lišíme. Kupříkladu bych nikdy necvičila ze zdravotních důvodů na rotopedu. A Dan by zase nikdy nešel nakupovat vánoční dárky. Celkově se o dárky vůbec nezajímá, takže před každými narozeninami svádíme spolu těžký boj. (Já: „Musíš něco chtít. *Myslí.*“ Dan usilovně přemýšlí: „Kup mi... ehm... Myslím, že nám došlo pesto. Kup mi jednu skleničku.“ Já: „Skleničku *pesta?* Na *narozeniny?*“)

Žena v černém nás uvádí ke stolu a podává nám dvoje velké šedé desky. „To je nový jídelní lístek,“ vysvětluje. „Hned za vámi přijde číšník.“

Nový jídelní lístek! Po jejím odchodu kouknu na Dana a vidím v jeho očích nezaměnitelnou jiskru.

„Vážně?“ řeknu škádlivě. „Myslíš si?“

Přikývne. „Klidně.“

„Náfuko,“ odseknu.

„Rukavice zvednuta. Máš papír?“

„Jistě.“

Vždycky mám v kabelce papír a tužku, protože tuhle hru hrajeme stále. Podám mu propisku a list vytržený ze zápisníku a pro sebe totéž.

„Dobře,“ řeknu. „Jdeme na to.“

Oba zmlkne a očima hltáme jídelní lístek. Mají tu jak pražmu, tak kambalu, což situaci trochu komplikuje..., ale stejně, *vím*, co si Dan objedná. Bude se mě snažit zmást, ale já na něj přesto vyzraju. Prostě vím, jakými cestičkami se jeho myšlenky ubírají.

„Mám to.“ Dan načmárá pár slov na papír a přeloží ho.

„Já taky!“ Napíšu řešení a přeložím papír ve chvíli, kdy k našemu stolu dorazí číšnice.

„Dáte si něco k pití?“

„Určitě a k jídlu také.“ Usměju se na ni. „Dám si negroni, hřebenatky a kuře.“

„Pro mě gin s tonikem,“ objedná si Dan a číšnice si to poznamená. „Také hřeбенatky a pražmu.“

Číšnice se odporoučí a my počkáme, než zmizí z doslechu. Pak:

„Dostala jsem tě!“ Postrčím papírek k Danovi. „I když jsem neodhadla gin s tonikem. Myslela jsem, že si dáš šampaňské.“

„Já mám všechno. Smeč.“ Dan mi podá papírek a já čtu *negroni, hřeбенatky, kuře*, napsané jeho úhledným rukopisem.

„Sakra!“ vykřiknu. „Myslela jsem, že si tipneš humra.“

„S polentou? Co tě nemá.“ Zazubí se a dolije mi vodu.

„Vím, že tě lákala kambala.“ Neubráním se demonstrovat, jak dobře ho znám. „Váhal jsi mezi ní a pražmou, ale na pražmě tě přesvědčil šafrán a fenykl.“

Dan se zazubí ještě víc. Dostala jsem ho.

„Mimochodem,“ dodám, když rozkládám ubrousek, „mluvila jsem s...“

„Prima! A co řekla...“

„Že může.“

„Skvělé.“ Dan se napije vody a v duchu si tuto položku odškrtně ze seznamu.

Taková je většina našich konverzací. Stejný způsob uvažování, nedokončené věty a zkratky. Nemusela jsem říkat: „Mluvila jsem s Karen, která nám hlídá děti, jestli bude moct.“ On to ví. Ne že bychom měli rovnou *paranormální* schopnosti, ale obvykle vytušíme, co ten druhý chce říct.

„No, a musíme probrat máminy...“ napije se vody.

„Já vím. Možná bychom tam mohli zajet rovnou z...“

„Ano. Dobrý nápad.“

A zase: Nemusíme rozvádět, že si potřebujeme promluvit o oslavě narozenin jeho matky a že bychom tam mohli zajet rovnou z baletní hodiny našich holčiček. Oba to víme. Přistrčím k němu košíček s chlebem a je mi jasné, že si vezme kvasnicový chleba, ne že by ho měl tak rád, ale protože ví, jak miluju focacciai. Tak takový je Dan člověk. Nechá vám váš oblíbený chleba.

Donesou nám gin s tonikem a koktejl a my si přitukneme. Dnes v poledne nikam nespěcháme, protože máme volné odpoledne. Musíme si prodloužit zdravotní pojištění, a tak oba jdeme odpoledne k lékaři.

„Takže deset let.“ Povytáhnou obočí. „Deset let.“

„Neuvěřitelné.“

„Dokázali jsme to!“

Deset let. Skvělý úspěch. Jako bychom vylezli na nějakou horu. Jako, celé *desetiletí*. Troje stěhování, jedna svatba, jedna dvojčata a asi dvacet sad políček z Ikey... to je prakticky celý život.

A máme štěstí, že tu stále jsme, stále spolu. Jsem si toho vědoma. Několik dalších dvojic, které známe a které začínaly přibližně ve stejnou dobu, takové štěstí nemělo. Kamarádka Nadia se vdala a rozvedla během tří let. Prostě se to nepovedlo.

Hledím láskyplně na Danův obličej – obličej, který tak dobře znám, na jeho vysoké lícní kosti poseté pihami a zdravě červené tváře z časté jízdy na kole. Na světle hnědé zvlněné vlasy. Na modré oči. Na jeho energii, která z něj sálá i při obědě.

Teď se dívá na svůj mobil a já zase na svůj. Při svých setkáních jsme si to nezakázali, protože kdo by vydržel se ani jednou během jídla nepodívat na mobil.

„Něco jsem ti donesl,“ prohodí najednou. „Já vím, že ještě nemáme výročí, ale stejně...“

Vytáhne obdélníkový balíček a já hned vím, že je to kniha o úklidu domácnosti, kterou jsem si chtěla přečíst.

„Jé!“ vykřiknu, když ji rozbalím. „Díky! Já jsem ti taky donesla maličkost...“

Vědoucně se zasměje, když balíček potěžká v ruce. Dan sbírá těžítka, takže mu na každé narozeniny nebo při zvláštní příležitosti nějaké přinesu. (Pochopitelně se skleničkou pesta.) Je to na jistotu. Ne, ne na *jistotu*, to zní tak nudně, a my určitě nejsme nudní. Je to... No prostě vím, že bude rád, a proč utrácet peníze za něco, o čem to nevím?

„Líbí se ti to?“

„Líbí.“ Nakloní se ke mně, aby mě políbil, a zašeptá: „Miluju tě.“

„Mně se to taky líbí, Dane,“ zašeptám na oplátku.

Ve tři čtvrtě na čtyři sedíme v lékařské ordinaci a cítíme se skvěle jako lidi, kteří nemusejí odpoledne do práce, děti jsou po škole v družině a před chvílí jsme se nacpali báječným jídlem.

Doktora Bamforda jsme předtím neznali – vybrala nám ho pojišťovací společnost – a je to skutečně osobnost. Tak především nás bere do ordinace společně, což je trochu nezvyklé. Změří nám krevní tlak, položí hromadu otázek a prohlédne si výsledky testu fyzické zdatnosti, který už máme za sebou. A současně se zapisováním do formuláře předcítá nahlas teatrálním hlasem.

„Paní Winterová, okouzlující dáma ve věku třiceti dvou let, nekouří a stravuje se zdravě...“

Při slovech „stravuje se zdravě“ na mě Dan komicky mrkne, ale já předstírám, že jsem si toho nevšimla. Dnes je výjimka – oslavujeme. A já jsem *spořádala* dvojitou porci čokoládové pěny. Všimnu si svého odrazu ve skleněných dveřích skříně a ihned se trochu víc narovná a zatáhnu břicho.

Jsem blondýna s dlouhými zvlněnými vlasy. Opravdu dlouhými. Až do pasu. Jako Locika. Mám je dlouhé od dětství a nedokážu se odhodlat k tomu, abych si je nechala ustrihnout. Dlouhé plavé vlasy jsou součástí mé osobnosti. Je to moje *radost*. A můj táta je miloval. Tak.

Naše dvojčata jsou také plavovlásky a já se to snažím co nejvíc zdůraznit tím, že je oblékám do pruhovaných triček Scandi a propínacích šatiček. Každopádně jsem to dělala do letoška, kdy se obě rozhodly, že nejvíce ze všeho milují fotbal a chtějí nosit jenom křiklavě modrá nylonová trička Chelsea. Nekladu to za vinu Danovi. Většinou.

„Pan Winter, statný dvaatřicátník...“ Doktor Bamford přešel na Danův zdravotní dotazník a já potlačím pohrdavé odfrknutí. „Statný.“ Tohle se Danovi bude líbit.

Jako, cvičí; cvičíme oba. A nedá se o něm říct, že je cvalík. Je prostě pořádný kus chlapa. Tolik k Danovi. Prostě kus chlapa.

„... tak to bychom měli. Výborně!“ Doktor Bamford dopíše, zvedne hlavu a zazubí se. Nosí přičesek, čehož jsem si všimla hned při příchodu, ale dávala jsem si velký pozor, abych se na něj nepodívala. Sháním finance pro velmi malé a jedinečné muzeum v centru Londýna. Často jednám s bohatými staršími mecenáši a viděla jsem spoustu přičesků; někdy dobrých, někdy špatných.

Ne, беру zpátky. Všechny jsou špatné.

„Jak báječná zdravá dvojice.“ Doktor Bamford mluví tak pochvalně, jako by nám dával dobré školní vysvědčení. „Jak dlouho už jste svoji?“

„Sedm let,“ odpovím. „Ale předtím jsme spolu chodili tři roky. Takže je to přesně deset let, co se známe!“ V náhlém přívalu lásky stisknu Danovi ruku. „Dnes slavíme deset let!“

„Deset let společně,“ přisvědčí Dan.

„Tak to vám blahopřejí! A máte skvělý rodokmen.“ Doktor Bamford nahlíží do našich dokumentů. „Všichni prarodiče jsou stále naživu, nebo zemřeli ve vysokém věku.“

„To je pravda.“ Dan přikývne. „Mí jsou stále naživu a ve formě a Sylviiin dědeček s babičkou žijí v jižní Francii a daří se jim dobře.“

„Prolévají se pernodem,“ usměju se na Dana.

„Ale jenom tři žijící rodiče?“

„Otec zemřel v důsledku autohavárie,“ vysvětluju.

„Aha.“ Doktor Bamford soucitně přimhouří oči. „Ale jinak byl zdravý?“

„Ano. Velmi. Mimořádně. Vůbec nic mu nescházelo. Byl úžasný. Byl...“

Nemůžu si pomoci a sahám po mobilu. Otec byl tak hezký. Doktor Bamford to musí vidět, musí si to uvědomit. Když potkám lidi, kteří mého otce neznali, téměř mě *rozzařují*, že ho nikdy neviděli, že nezažili jeho pevný, důvěryhodný stisk ruky, takže nikdy nepochopí, jaká to byla ztráta.

Lidé ho srovnávali s Robertem Redfordem. Měl stejné kouzlo, stejné charisma. Vypadal skvěle, i když zestárl, a teď je najednou pryč. A i když to jsou už dvě léta, stále se mi stává, že se ráno probudím, na několik vteřin na to zapomenou a pak mi to s hrůzou dojde.

Doktor Bamford si pozorně prohlíží fotku mého otce, na které se mnou je. Je z mého dětství – našla jsem tu momentku po jeho smrti a naskenovala jsem si ji do mobilu. Musela ji pořídit má matka. Sedíme tam s tátou na terase našeho starého domu pod magnolií. Smějeme se nějaké legraci a na hlavy nám dopadá kroupnaté letní slunce.

Pozorně se dívám na doktora Bamforda, co na to řekne, a přeju si, aby vykřikl: „Jak strašná ztráta pro svět, jak jste to mohla vydržet?“

Což pochopitelně neudělá. Ze zkušenosti vím, že čím delší doba uplynula od jeho smrti, tím zdrženlivější reakce se dočkám od průměrného člověka, který ho neznal. Doktor Bamford jenom kývne. Pak mi mobil vrátí a řekne: „Moc hezké. No, očividně jste po svých zdravých příbuzných. Když se nezabijete při nehodě, předpovídám vám oběma dlouhý život.“

„Výborně!“ řekne Dan. „To jsme chtěli slyšet!“

„V současné době žijeme všichni mnohem déle.“ Doktor Bamford se na nás přátelsky zazubí. „To je můj obor, víte, dlouhověkost. Průměrná délka života každoročně stoupá. Ale světu to zatím nedošlo. Vláda... průmysl... penzijní společnosti... nikdo z nich s tím nedokáže udržet krok.“ Po-
usměje se. „Tak kupříkladu, jak dlouho podle vás budete žít?“

„No,“ Dan zaváhá. „Vlastně... ani nevím. Do osmdesáti? Pětaosmdesáti?“

„Řekla bych do devadesáti,“ vložím se odvážně. Babička umřela v devadesáti, takže co bych nežila stejně dlouho, že?

„No, vy se dožijete minimálně stovky,“ prohlásí doktor Bamford přesvědčivě. „Možná sto dvou let. Vy...“ Podívá se na Dana. „Možná o něco méně. Možná stovky.“

„Průměrná délka života se o *tolik* zase neprodloužila,“ poznamená Dan skepticky.

„Průměrná délka života sice ne,“ souhlasí doktor Bamford, „ale vy dva máte mnohem lepší zdravotní předpoklady. Pečujete o sebe, máte dobré geny... Vážně si myslím, že se dožijete stovky. Minimálně.“

Vlídne se usměje jako Mikuláš, který přináší dárky.

„No páni!“

Snažím se představit samu sebe ve věku sta dvou let. Nikdy by mě nenapadlo, že budu žít tak dlouho. Nikdy jsem se prostě nad průměrnou délkou života nezamýšlela. Bylo mi to vcelku jedno.

„No teda!“ Danův obličej se rozzáří. „Sto let!“

„A já dokonce sto *dva*!“ zasměju se. „Kam se na mě se svou stovkou hrabeš!“

„Jak dlouho jste říkali, že jste manželé?“ zeptal se doktor Bamford. „Sedm let?“

„Správně.“ Zazubím se na něj. „Dohromady deset spolu.“

„Tak mám pro vás dobrou zprávu.“ Doktor Bamford na nás potěšeně zamrká. „V manželství vás čeká dalších šedesát osm nádherných let!“

Co...

Cože?

Úsměv mi trochu ztuhne na rtech. Mírně se mi zatmí před očima. Mám pocit, že se nedokážu nadechnout.

Šedesát osm?

Řekl opravdu...

Šedesát osm let v jednom manželství? S Danem?

Jako, já Dana miluju a tak, jenomže...

Ještě šedesát osm let?

„Snad máte hodně křížovek, aby vám to vydrželo!“ zachechtá se doktor. „Měli byste si schovávat nějaká témata, abyste si měli o čem povídat. I když přinejhorším tu pořád máme televizi!“ Nejspíš si namlouvá, že je děsně vtipný. „Pořád tu jsou ty seriály!“

Zmůžu se na chabý úsměv a podívám se na Dana, jak moc ho pobavilo doktorovo vtipkování. I on vypadá trochu zkoprněle. Prázdný kelímek na vodu mu, aniž si toho všiml, vypadl z ruky na zem. Obličej má popelavý.

„Dane.“ Šťouchnu do něj nohou. „Dane!“

„Správně!“ Vzpamatuje se a strnule se na mě usměje.

„Není to skvělá zpráva?“ vykottám. „Šedesát osm dalších společných let! To je prostě... chci říct... to máme ale štěstí!“

„Rozhodně,“ přidá se Dan přiškrceným, zoufalým hlasem. „Šedesát osm let. Máme vážně... kliku.“

Dva

Jistěže je to dobrá zpráva. Je to skvělá zpráva. Jsme zdraví jako řípa, budeme tu dlouho... důvod k oslavě!

Jenomže vydržet manželství dalších šedesát osm let? Vážně? Ono totiž...

To jako vážně?

Cestou autem domů mlčíme jako zařezaní. Pokukuju po Danovi, když se právě nedívá, a cítím, že on dělá totéž.

„To byla milá zpráva, že?“ začnu nakonec. „Že budeme žít do stovky a čeká nás v manželství dalších...“ Nedokážu to číslo vyslovit nahlas, prostě nedokážu. „Spousta let,“ špitnu.

„Jistě,“ odpoví Dan a strnule civí před sebe. „Ano. Výtečná.“

„Představoval sis to... takhle?“ odvážím se. „To o manželství? Jako že... ehm..., že bude tak dlouhé?“

Nastane nekonečná pauza. Dan se tiše mračí, jak to dělává, když se jeho mozek potýká s nějakým obrovským zapeklitým problémem.

„No, zdá se mi to trošku dlouhé,“ usoudí nakonec. „Co myslíš ty?“

„Je to dlouhé.“ Přikývnu. „Je to strašně dlouhé.“

Když Dan projíždí křižovatkou, chvíli mlčíme a já mu nabídnu žvýkačku, protože nabízení žvýkaček v autě je moje práce.

„Ale je to *dobře*, že je to tak dlouhé, že?“ slyším se říkat.

„No rozhodně,“ přisvědčí Dan trochu moc rychle. „Jistěže!“

„Skvělé!“

„Skvělé. Ano.“

„Ano.“

Znovu upadneme do mlčení. Normálně bych přesně věděla, co si Dan myslí, ale dneska si nejsem tak jistá. Asi pětadvacetkrát na něj kouknu a posílám mu neslyšnou řadu impulzů: *Tak mi něco řekni. A: Začni mluvit. A: Zabilo by tě, kdyby ses na mě aspoň jednou podíval?*

Ale zcela bezúspěšně. Dan se zdá naprosto ponořený do vlastních úvah.

Takže se nakonec odhodlám udělat něco, co nikdy nedělám, a položím mu otázku: „Na co teď myslíš?“

Téměř okamžitě jí lituju. Nejsem z ženských, které v tomto duchu pořád dorážejí. Teď se cítím v úzkých a jsem na sebe našťvaná. Proč by se Dan *nemohl* nad něčím chvíli tiše zamyslet? Proč mu vlastně nedám pokoj? Proč mu nedopřeju prostor?

Na druhé straně: Co se mu krucinál tak dlouho *honí hlavou*?

„Mno,“ utrousí Dan roztržitě. „Na nic. Přemýšlel jsem o podmínkách půjčky. O hypotékách.“

O hypotékách!

Mám chuť vyprsknout smíchy. Tak na tom je krásně vidět rozdíl mezi muži a ženami. Což obvykle vůbec neříkám, protože *nejsem* žádná sexistka – ale vidíte to sami. Já tu přemýšlím o manželství a on o hypotékách.

„Je nějaký problém s hypotékou nebo tak něco?“

„Není,“ prohodí nepřítomně a mrkne na satelitní navigaci. „No nazdar, tahle cesta nikam *nevede*.“

„A proč vůbec myslíš na hypotéky?“

„No prostě...“ Dan se zamračeně soustředí na displej navigace. „Zrovna jsem přemýšlel o tom, jak ještě předtím, než se k nějaké zavážeš...“

Prudce otočí volantem a obrátí se do protisměru za zuřivého troubení okolí, což blahosklonně ignoruje. „... víš přesně, na jak dlouhou dobu to je. Jako, jo, pětadvacet let, ale pak je konec. Máš hotovo. Jsi volný.“

Něco mi sevře žaludek, a než si to pořádně rozmyslím, vyletí ze mě: „Takže ty mě považuješ za *hypotéku*?“

Už nejsem jeho životní láska. Jsem finanční smlouva, která mu visí na krku.

„Cože?“ Dan se ke mně překvapeně otočí. „Sylvie, přece nemluvíme o *tebě*. S *tebou* to nemá nic společného.“

Proboha. Tedy, já vážně nejsem sexistka, ale opět... *ti mužští*.

„Tohle si myslíš? *Posloucháš* se vůbec?“ Nasadím Danův hlas. „Naše manželství potrvá zatraceně dlouho. Doprčic. Jo a hypotéka je docela fajn věc, protože po pětadvaceti letech jsi venku. Volný jako pták.“ Vrátím se ke svému normálnímu hlasu. „Chceš mi namluvit, že to je nahodilý souběh úvah? Chceš mi tvrdit, že ty dvě myšlenky nemají nic společného?“

„Takhle jsem to *nemyslel*,“ Dan se zarazí, když mu to dojde. „Takhle *ne*,“ dodá s novým elánem. „Vlastně jsem už na tu debatu s doktorem úplně zapomněl,“ dodá pro jistotu.

Vrhnou na něj skeptický pohled. „Ty jsi na ni zapomněl?“

„Ano. Zapomněl.“

Zní to tak nepřesvědčivě, že je mi ho téměř líto.

„Že bys zapomněl na šedesát sedm let, které máme spolu ještě strávit?“ neodolám, abych na něj nenastražila malou past.

„Šedesát osm,“ opraví mě vzápětí – a hned ho prozradí tváře, které mu okamžitě zrudnou. „Nebo tak nějak. Jak jsem řekl, už si nevzpomínám.“

Lhář jeden. Zavrtalo se mu to do mozku. Tak jako do mého.

Přijedeme do Wandsworthu, najdeme si místo na zaparkování blízko našeho domu a vejдемe dovnitř. Bydlíme v malém třípokojovém řadovém domku s chodníčkem k předním dveřím a zahrádkou za domem, kde obvykle pěstujeme pár bylinek a kytek, ale teď ji okupují dva rozměrné dětské domečky, které má matka koupila holčičkám ke čtvrtým narozeninám.

Jenom má matka dokáže koupit takové dva obrovské a navlas stejné domečky pro děti. A nechat je doručit uprostřed narozeninové oslavy jako překvapení. Žádný z našich hostů se nezmohl na slovo, když tři stěhováci přitáhli rozložené pruhované stěny, střechu a hezoučká malá okénka ve sladkých barvičkách, a zatímco jsme na ně civěli s pusou dokořán, skládali je dohromady.

„Páni, mami!“ vykřikla jsem poté, co jsem dárek vychválila do nebes. „Jako, jsou nádherné..., naprosto úžasné... ale... dva? Na co?“ A ona po mně blýskla svýma jasně modrýma očima a odpověděla: „No přece, aby se o ně nemusely *dělit*, drahoušku.“ Jako by to muselo být jasné i největšímu pitomci.

No prostě. To je má matka. Je báječná. Až k zešílení. Ne, možná šíleně báječná je lepší popis. A koneckonců se do toho druhého dětského domečku pohodlně vejde celá má matrace na cvičení i s činkami. Tak o co jde.

Vcházíme do domu a ani jednomu není do řeči. Zatímco probírám poštu, zahlédnu Dana bloudit kuchyní, jako by náš dům viděl poprvé. Jako by chtěl poznat svou věžeňskou kobku, přistihnu se při myšlence.

Ale hned si vynadám: Dej pokoj, vůbec tak nevypadá.

A vzápětí si odpouštím, protože tak skutečně vypadá. Chodí tu jako tygr v kleci a rozmrzele se dívá na modrou kuchyňskou linku. Čekám, že vyryje památku na zdejší pobyt do stěny. A zahájí tím záznam o našem nekončném a vyčerpávajícím putování příštími osmašedesáti lety.

„Co je?“ ptá se Dan, který na sobě cítí můj pohled.

„Co má být?“ odseknu.

„Nic.“

„Nic jsem neřekla.“

„Ani já ne.“

Proboha. Co se to s námi stalo? Oba jsme nedůtkliví a nastražení. A může za to ten zatracený doktor s těmi svými skvělými zprávami.

„Hele, takže budeme žít prakticky navěky,“ vyletí ze mě. „A musíme se s tím nějak vyrovnat, jasný? Pohovořme si o tom.“

„A o čem jako?“ Dan se tváří, jako by nevěděl, o čem je řeč.

„Nehraj to na mě!“ vybuchnu. „Vím, co si myslíš: Jak to krucinál tak dlouho vydržíme? Jako, je to báječné, ale...“ promnu si ruce, „však víš. Není to... žádná maličkost.“

Pomalu kloužu po skříňkách kuchyňské linky dolů, až sedím na bobku. Po chvíli udělá Dan totéž.

„Je to trochu znepokojivé,“ souhlasí, a když si to připustí, je mu v obličejí vidět úleva. „Trochu z toho..., abych tak řekl... ztrácím nervy.“

A konečně je to venku. To, co si v hloubi srdce oba myslíme. Jsme k smrti vyděšení situací, v níž jsme se ocitli, která se podobá scéně z *Pána prstenů*.

„Chci se zeptat, na jak dlouho sis *myslel*, že se bereme?“ odvážím se po pauze.

„Co já vím!“ Dan téměř zoufale rozhodí rukama. „Kdo na něco takového myslí?“

„Ale když jsi stál před oltářem a říkal: ‚dokud nás smrt nerozdělí,‘ ne nechám se odbýt,“ co tě napadlo..., chci říct, jaké číslo jsi měl na mysli?“

Dan sraští obličej, jako by se v duchu pokoušel do té chvíle vrátit. „Upřímně řečeno, žádné,“ odpoví. „S nějakou budoucností jsem počítal..., to je jasné. Ale nic určitého.“

„Já taky.“ Pokrčím rameny. „Nic konkrétního. Asi jsem si představovala,

že bychom se mohli jednou dožít stříbrné svatby. Když lidi oslaví pětadvacáté výročí, tak si řekneš: Páni. To se jim povedlo! Jsou to kabrňáci!“

„Až my oslavíme stříbrnou svatbu,“ utrousí Dan trochu pochmurně, „nebudeme mít za sebou ani půl cesty. Ani polovinu.“

Znovu na chvíli zmlkne. Začínáme domýšlet důsledky.

„Věčnost je mnohem delší, než jsem si myslel,“ poznamená Dan ztrápeně.

„Pro mě taky.“ Zhroutím se u skříňky. „*Mnohem* delší.“

„Je to maraton.“

„Supermaraton,“ opravím ho. „*Ultramaraton*.“

„Přesně!“ Dan s návalem energie zvedne hlavu. „Přesně tak. Mysleli jsme si, že běžíme nějakých deset kiláků, a najednou se ocitneme v šíleném sto-padesátikilometrovém ultramaratonu přes Saharu a není úniku. Ne že bych teda z toho *chtěl* ven,“ dodá rychle, když se na něj podívám. „Stejně jako nechci..., chápej. Aby mě klepla pepka.“

Dan si tedy umí vybrat metafory. Nejdřív je manželství jako hypotéka. Teď zase jako mrtvice. A vůbec, koho tady představuje ta Sahara? Mě snad?

„Nezvolili jsme to správné tempo.“ Začíná přicházet tématu na chuť. „Chci říct, že kdybych *věděl*, že budu žít tak dlouho, patrně bych se neženil tak mladý. Jestli všichni lidé budou na světě do sta let, budeme muset asi změnit pravidla. Kupříkladu se nikomu nezavázat před padesátkou...“

„A děti mít také v padesáti?“ popíchnu ho trochu. „O biologických hodinách jsi neslyšel?“

To Dana na chvíli zabrzdilo.

„Jo, to by asi nešlo,“ ustoupí.

„Stejně nemůžeme vrátit čas. Jsme tam, kde jsme. A je to *dobré* místo,“ dodám ve snaze být pozitivní. „Vezmi si kupříkladu manželství tvých rodičů. Jsou spolu třicet osm let. Jestliže to zvládli oni, zvládneme to také!“

„Mí rodiče jsou stěží dobrý příklad,“ namítne Dan.

To je pravda. Danovi rodiče mají vztah, který lze označit za docela komplikovaný.

„No tak třeba královna,“ napadne mě ve chvíli, kdy zadrnčí zvonek u dveří. „Je vdaná milion let.“

Dan se na mě nevěřičně podívá. „Královna? Na nic lepšího nepřijdeš?“

„No tak zapomeň na královnu,“ ustupuju. „Promluvíme si o tom později.“ A zamírím ke vstupním dveřím.

Když holčičky nadšeně vpadnou do domu, příštích osmašedesát let ztratí náhle na významu. *Na tomhle záleží.* Na holčičkách, právě teď, na zarůžovělých tvářičkách a flétnových hláscích volajících: „Dostaly jsme *samolepky!* Dostaly jsme *pizzzu!*“ Obě se mi pověsí na ruce, chrlí na mě své zážitky a přitahují mě k sobě, když se snažím rozloučit s kamarádkou Annelise, která je tu vysadila a cestou ke svému autu na mě vesele mává.

Přítisknu je k sobě a cítím jejich ručičky a nožičky, které se známě vrtí, a trochu se zakrouťím, když mi ve školních botičkách dupou na nohy. Byly jenom dvě hodiny pryč, aby si pohrály s dalšími dětmi, ale já mám pocit, jako by byly pryč léta.

Že Anička povyrostla? Že Terežčiny vlásky voní jinak? A jak Anička přišla k tomu škrábanci na bradičce?

Teď mluví svým tak trochu tajným jazykem, jaký mívají dvojčata, překřikují se, blondaté vlásky propletené, když nábožně zírají na lesklou samolepku s mořským koníkem, kterou má Terežka na ruce. Z toho, co slyším, jsem vyrozuměla, že si slibují, že ji „budou vlastnit společně na věky, dokud nevyrostou“. Jelikož se téměř určitě rozpadne, jakmile ji zkusím sloupnout, budeme potřebovat něco, čím bych odvedla jejich pozornost, jinak nastane velké kvílení. Žít s pětiletými dvojčaty je jako žít v nějakém komunistickém státě. Ne že bych každé ráno *přesně* odpočítávala cereálie Shreddies do misek, abych se ujistila, že je jich navlas stejně, ale...

No, vlastně jsem je jednou počítala. Bylo to rychlejší.

„Ahoj!“ zdraví Dan. „Koupání? Koupání!“ opraví se rychle. Koupání není žádná otázka. Je to imperativ. Je to středobod. Veškerá rutinní činnost naší domácnosti se v podstatě točí kolem chvíle, kdy jdou děvčata do vany.

(Není to tak jenom u nás, mimochodem, pokud vím, je to u všech ostatních rodin s malými dětmi. Obecný pocit je, že když nedostanete děti včas do koupelny, může se stát prakticky všechno. Nastane chaos. Civilizace se rozpadne. Děti budou bloudit ulicemi v hadrech a ohryzávat zvířecí kosti, zatímco jejich rodiče se budou hroutit a fňukat v zapadlých koutech mezi budovami. Něco takového.)

Taková je chvíle na koupání. A každodenní rutina, do níž se pustíme, jako by setřela všechny předchozí divné věci. Dan a já opět pracujeme jako jeden tým. A čteme si myšlenky ze rtů. A mezi sebou komunikujeme téměř paranormální rodičovskou šifrou.

„Uděláme pro Aničku...“, začne Dan, když mi podává kondicionér.

„Udělala jsem to dnes ráno.“

„A co...“

„Jasně.“

„Ještě ta zpráva od slečny Blakeové.“ Povytáhne obočí.

„Já vím.“ Teď masíruju prsty kondicionér Aničce do vlasů a nad její hlavou neslyšně artikuluju: „*To se povedlo.*“

Slečna Blakeová je ředitelka naší školy a poslala nám zprávu v Aniččině žákovské knížce. Byla tam vložena tištěná zpráva pro všechny rodiče s prosbou, aby tento incident, který nemá absolutně „ŽÁDNÉ OPODSTATNĚNÍ“ NEPROBÍRALI „v prostorách školy“ ani o něm nediskutovali.

Neměla jsem sebemenší tušení, o čem to mluví, takže jsem okamžitě rozslala máily ostatním rodičům, a stalo se nejspíš to, že slečna Christy, která učí v nejvyšším ročníku, si na googlu prověřovala jednoho z tatínků na počítači, který mají ve třídě, a neuvědomila si, že je napojený na bílou tabuli.

„Mohl bys mi...“

Dan mi podává sprchový nástavec, splachuju Aničce hlavu teplou vodou a ona se rozvihňá a volá: „Prší!“

Byli jsme odjakživa takhle paranormální? Tak vzájemně vyladění? Myslím, že ne. Nejspíš k tomu došlo až poté, co se nám narodily holčičky. Když se vám narodí dvojčata, jste v tom oba dva rukou svornou a nerozlučnou. Krmíte, přebalujete, utěšujete, ukládáte do postýlky a berete z ní bez přestání. Časem rutinu vyladíte k dokonalosti. Neplýtváte slovy. Když jsem kojila Aničku a Terezku a byla příliš unavená na to, abych vůbec něco *řekla*, dokázal Dan z mého výrazu většinou odhadnout, co z následujících věcí mám na mysli:

1. Mohl bys mi prosím přinést trochu vody? Řekněme tři litry.
2. A pár tyčinek Galaxy? Strč mi je do pusy, já už je rozkoušu sama.

Šedesát osm let. Jak pak asi budu vypadat?

Opatrně si prsty svírám kůži na stehně, dokud není celá svaštělá. *Pro-boba*. Tyhlety vrásky jsou má budoucnost. Jenomže je budu mít po celém těle. Budu mít svaštělá stehna a svaštělá prsa a... co já vím... svaštělou kůži na hlavě. Uvolním kůži a znovu se prohlížím. Měla bych se víc soustředit na péči o pleť? Jako třeba peeling. Ale vydrží mi potom pleť do sta dvou let? Neměla bych přestat pleť zbavovat povrchových vrstev, ale spíše je přidávat?

A vůbec, jak si udržet vzhled do sta let? Proč na *tohle* nejsou v časopisech moudré rady?

„Tak už jsou uložené. Já si jdu zaběhat.“ Vejde Dan a cestou si svléká košili, ale zarazí se, když mě vidí stát nahou před zrcadlem.

„Mmmm,“ zamručí a oči mu zasvítlí. Hodí košili na postel, přejde ke mně a položí mi ruce kolem pasu.

A je také v zrcadle. Můj hezký mladý manžel. A jak *on* bude vypadat za šedesát osm let? Vybaví se mi strašlivá vize zestárlého Dana, celého seschlého, který mi hrozí holí a křičí na mě: „Všechno je podvod, ženská, podvod!“

Což je strašně divné. On jako stařec. Žádný Ebenezer Scrooge.

Zatřesu prudce hlavou, abych tu představu odehнала. Bože, *proč* ten doktor musel vůbec něco takového říkat?

„Jenom jsem myslela...“ Nedopovím.

„Kolikrát ještě budeme mít sex?“ Dan pokývne hlavou. „Už jsem to spočítal.“

„Cože?“ otočím k němu obličej. „Tak jsem to nemyslela! Myslela jsem na...“ zarazím se. „A kolikrát to bude?“

„Jedenácttisíckrát. Plus minus.“

Úlekem se mi podlomí nohy. Dá se to vůbec fyzicky zvládnout? Totiž, když jsem přemýšlela o tom, že mi *peeling* ohobluje pleť, tak tohle tedy určitě...

„Já vím.“ Svlékne si kalhoty a pověsí je na věšák. „Myslel jsem, že to bude víckrát.“

„Víckrát?“

Jak ho mohlo napadnout, že by to bylo víckrát? Už při pouhém pomýšlení na to se mi trochu zatočí hlava. Jedenáct tisíc souloží a všechny s Danem. Ne že bych – je jasné, že to *chci* dělat s ním, ale... *jedenácttisíckrát?*“

A zbude nám na to vůbec čas? Jako, musíme přece jíst. Musíme nějak chodit do práce. A nebude nás to nudit? Neměli bychom si na internetu vyhledat nové pozice? Neměla bych nechat přilepit televizi na strop?

To číslo *nemůže* být správné. Nějak se mu tam nejspíš připletlo pár nul. „Jak jsi na to vlastně přišel?“ ptám se podezíravě, ale Dan mě neposlouchá. Sjíždí mi rukama po zádech na zadek a na očích mu vidím, že myslí na něco zcela jiného. S Danem je ten problém, že s ním nemůžete mluvit o sexu víc než třicet čtyřicet sekund, než to bude chtít převést do reality. Mluvení o sexu považuje za absolutní ztrátu času. (Já o tom docela ráda mluvím, ale naučila jsem se, že to musím dělat až *poté*. Když mu ležím v náruči a říkám mu všechno o... no prostě všechno, a on pobrukuje „mmm, mmm“, dokud mi nedojde, že už dávno spí.)

„Možná to své běhání odložím,“ políbí mě dlouze na krk. „Když máme to *vyročí*...“

A je to. A sex je skvělý – za ta léta jsme se vyladili na stejnou vlnu – a potom ležíme v posteli a říkáme si věci jako: „To bylo úžasné,“ a „miluju tě,“ a takové ty věty, které si říkají spokojené dvojice.

A vážně bylo to úžasné.

A fakt ho miluju.

Ale – mám-li být úplně upřímná – v hlavě mi také bzučí malinkatý hlásek. A říká: *Tak jednou si to můžeme odškrtnout. A zbývá nám už jenom 10 999krát.*

Tři

Vstanu brzy, ale hned zjistím, že Dan mě už předběhl. Vstal a sedí v proutěném křesílku u našeho arkýřového okna a mrzutě civí ven.

„Brýtro.“ Pootočí se ke mně.

„Brýtro!“ Posadím se, okamžitě zpozorním a v hlavě mi bzučí spousta myšlenek. Řekla bych, že jsem tu záležitost s nekonečnou dlouhověkostí už vyřešila. Usilovně jsem o tom přemýšlela chvíli před spaním a našla jsem řešení!

Právě to chci Danovi povědět, ale on mě předběhne.

„Tak v podstatě musím makat zhruba do pětadevadesáti,“ vyhrkne zničene. „Propočítal jsem si to.“

„Cože?“ ptám se nechápavě.

„Když budeme žít věčně, tak budeme muset taky věčně makat.“ Zlověstně se na mě podívá. „Abychom si vydělali na svůj dlouhatánský život. Zapomeň na důchod v pětadesáti. Vůbec na důchod zapomeň. Tohle nebude žádná legrace.“

„Přestaň tak sýčkovat!“ vykřiknu. „Byla to přece *dobrá* zpráva, ne?“

„Chce se ti makat do pětadevadesáti?“ odsekne mi.

„Coby ne.“ Pokrčím rameny. „Mám svou práci ráda. Ty ji máš taky rád.“

Dan se nasupí. „*Zas tak* moc ji teda nemiluju. Táta šel do důchodu v sedmapadesáti, víš to?“

Jeho postoj mě začíná opravdu štvtát.

„Nebud' tak negativní,“ domlouvám mu. „Mysli na ty příležitosti. Máme před sebou několik desítek let! Můžeme dělat, co nás napadne! Je to úžasné! Jenom si to musíme naplánovat.“

„Jak to myslíš?“ Dan se na mě podezíravě podívá.

„Hele, řeknu ti pár svých nápadů.“ Posunu se v posteli k němu a zadívám se mu do očí ve snaze ho nějak povzbudit. „Rozdělíme si život na desetiletí. A každých deset let budeme dělat něco jiného a báječného. Něčeho

dosáhneme. Budeme se zdokonalovat. Jako třeba jedno desetiletí budeme spolu mluvit jenom italsky.“

„Cože?“

„Budeme spolu mluvit jenom italsky,“ opakuju s trochu menším nadšením. „Proč ne?“

„Protože *vůbec italsky neumíme*,“ vysvětluje mi Dan jako naprostému blbečkovi.

„Tak se to naučíme! Rozšíříme své schopnosti. Bude to...“ neurčitě mávnu rukou.

Dan se na mě mlčky podívá. „A ty další nápady?“

„Najdeme si novou práci.“

„Jakou novou práci?“

„Co já vím! Najdeme si úžasnou práci, která nás naplní a pohltí. Nebo se někam přestěhujeme. Co třeba desetiletí v Evropě, další v Jižní Americe, deset let ve Státech...“ Vypočítávám na prstech. „Můžeme žít kdekoli!“

„Mohli bychom cestovat,“ připouští Dan. „Cestovat bychom mohli. Vždycky jsem se chtěl podívat do Ekvádoru. Nebo na Galapágy.“

„No tak se tam podívej! Pojedeme do Ekvádoru.“

Chvilí oba mlčíme. Vidím, jak Dan tento nápad zpracovává.

Oči se mu rozzáří a zvedne hlavu. „To uděláme. Krucinál, Sylvie, máš pravdu. Tohle mi otevřelo oči. Musíme *žít* svůj život. Zamluvíme si letenky do Ekvádoru, vezmeme holčičky ze školy, v pátek už můžeme být na místě... *Udělejme to.*“

Vypadá jako zcela u vytržení, že se mi nechce brát mu jeho nadšení. Ale copak neposlouchal? Mluvila jsem o dalším desetiletí. Nebo dokonce o tom následujícím. O vzdálené a nespécifikované době. Ne o *tombler týdnů*.

„Do Ekvádoru bych se určitě ráda podívala,“ prohlásím po chvíli. „Rozhodně. Ale stojí to dost peněz...“

„Zato je to zážitek na celý život,“ smete Dan mé námitky. „Podle mě bychom to zvládli. Je to *Ekvádor*, Sylvie.“

„Nepochybně!“ Snažím se naladit na stejně silné nadšení. „Ekvádor!“ Chvilí se odmlčím před následující poznámkou. „Problém je trochu v tom, že paní Kendricková mi velmi nerada dává neplánovanou dovolenou.“

„Vyrovná se s tím.“

„A holčičky chystají tu školní hru. *Nemůžou* na ní chybět, ani na zkouškách...“

Dan si trochu popuzeně odfrkne. „No jo, tak *příští* měsíc.“

„To má tvá matka narozeniny,“ upozorním ho. „A pozvali jsme Richardsonovy na večeři a holčičky mají sportovní den...“

„No dobře,“ řekne Dan hlasem, který naznačuje, že zůstat klidný už vyžaduje značné úsilí. „Tak další měsíc. Nebo o letních prázdninách.“

„To jedeme do Jezerní oblasti,“ připomenu mu a trochu mě vyděsí jeho výraz. „Jako, klidně to můžeme zrušit, ale už jsme zaplatili zálohu...“ Nedopovím.

„Řekněme si to na rovinu,“ prohlásí Dan vyrovnaně, ale zní to, jako by mohl každou chvíli vybuchnout. „Máme před sebou milion let, ale nemůžeme si dovolit jediný spontánní výlet do Ekvádoru, na který se celý život těším?“

Nastane ticho. Nechce se mi říkat, co si myslím, což je: *Jasně že* si nemůžeme dovolit spontánní a přínosný výlet do Ekvádoru, protože, slyšíš, už máme svůj život.

„Můžeme si skočit do nějaké ekvádorské restaurace,“ prohlásím vesele.

I když podle pohledu, který na mě Dan vrhne, jsem asi měla být raději zticha.

Na snídani sobě i Danovi nasypu müsli a přidám dvojnásobnou dávku slunečnicových semínek. Jestli tu budeme dalších osmašedesát let, měli bychom se postarat o dobrou pleť.

Neměla bych začít s botoxem?

„Dalších pětadvacet tisíc snídaní,“ vyhrkne najednou Dan s pohledem upřeným do misky. „To je, co!“

Terezka zvedne oči od toastu a vesele se na něj podívá, vždycky připravená zavtipkovat. „Když sníš pětadvacet snídaní, tak ti praskne břicho!“

„Pětadvacet tisíc,“ opraví ji Anička.

„*Řekla jsem* pětadvacet tisíc,“ odsekne jí okamžitě Terezka.

„Vážně, Dane, ty na to pořád ještě myslíš?“ vyčítavě se na něj podívám. „Musíš se přes to nějak přenést.“

Pětadvacet tisíc snídaní. Kruci. Jak to trochu *ozvláštnit*? Možná bych

mohla začít podávat dušenou rýži s vejci a rybou. Nebo jedno desetiletí připravovat japonskou stravu. Tofu. Něco podobného.

„Proč krčíš nos?“ Dan se na mě upřeně dívá.

„Jenom tak!“ Rychle smetu smítko z růžové sukně s květinovým vzorem. Nosím do práce spoustu sukní s květinovým vzorem, protože tam se to sluší. Ne že by to byl přímý rozkaz, ale když si vezmu něco kytičkovaného, růžového nebo zdobného, má šéfová paní Kendricková se začne rozplývat: „Moc hezké! To je moc *hezke*, Sylvie!“

A když je vaše šéfka rovnou majitelkou firmy a má absolutní moc vyhodit vás na základě tvrzení, že „tam prostě nezapadáte“, tak její chválu: „Moc hezké!“ slyšíte velmi rádi. Takže za tu dobu, co tam pracuju, nabral můj šatník na barevnosti a dívčím vzhledu.

Paní Kendricková miluje citronově žlutou, barvínkově modrou, květinové vzory, volánky, perleťové knoflíčky a mašličky na botách. (Našla jsem si k tomu webovou stránku.)

Nemá ráda černou, lesklé látky, topy s hlubokým výstřihem, trička ani boty na platformě. („Vypadají jako *ortopedické*, drahoušku, nemyslíte?“) A jak jsem řekla, šéfkou je ona. Možná trochu neortodoxní... ale šéfkou. Chce, aby se to dělalo po jejím.

„Ha.“ Dan si posměšně odfrkne. Právě otevírá poštu a hledí na pozvánku.

„Co to je?“

„Tohle se ti bude líbit.“ Zlomyslně se na mě podívá a otočí kartičku, abych si ji mohla přečíst. Je to receptce k nějaké nové zdravotnické charitě, kterou pořádá starý přítel mého otce David Whittall a bude se konat v Sky Garden.

Znám Sky Garden. Pětatřicet pater nad zemí, samé sklo a výhledy nad Londýnem. Už při pouhém pomyslení na to se přilepím k židli a přitisknu se nohama pevně k podlaze.

„To je pro mě to pravé,“ obrátím oči v sloup.

„Tak jsem to také myslel,“ ušklíbne se Dan, který ví, o čem je řeč.

Mám takový strach z výšek, až je to komické. Nemůžu vyjít na balkon ve vyšších patrech. Nejezdím průhledným výtahem. Když v televizi dávají seskoky se zpožděným otevřením padáku nebo riskantní chůzi po laně, propadám panice, i když sedím doma bezpečně na gauči.

Vždycky jsem taková nebyla. Lyžovala jsem, chodila přes vysoké mosty, žádný problém. Ale po porodu se mi *něco* změnilo v mozku a začala se mi točit hlava, i když jsem vylezla na pár příček žebříku. Myslela jsem, že to za pár měsíců poleví, ale nepolevilo. Když bylo holčičkám rok a půl, jeden Danův kolega si pořídil nový byt se střešní terasou, a když jsme šli na oslavu jeho nastěhování, nedokázala jsem dojít na konec terasy, abych se podívala dolů. Nohy mi prostě ztuhly. Když jsme přišli domů, zeptal se mě Dan: „Co to s tebou *bylo*?“ A já řekla: „Vůbec *nevím!*“

A je mi jasné, že jsem s tím měla už něco udělat. (Hypnóza? Kognitivně behaviorální terapie? Expoziční terapie? Občas si to vyhledávám na googlu.) Ale zatím jsem to nepovažovala za nezbytné. Měla jsem jiné, mnohem nálehavější problémy k řešení. Jako kupříkladu...

No prostě. Je tu jedna velmi důležitá věc: Když můj otec před dvěma lety zemřel, nebylo to pro mě vůbec lehké. Nedokázala jsem se s tím „vyrovnat“. Tohle lidé říkali. Slyšela jsem je. Šeptali si stranou: „Sylvie se s tím nevyrovnala dobře.“ (Máma, Dan, jakýsi doktor, kterého mi přivedli.) Což mě začalo opravdu štvat. Vyvolávalo to ve mně otázku: Jak takové „dobré vyrovnávání se“ vypadá? Jak se má člověk dobře vyrovnat s tím, když se jeho otec, jeho hrdina, najednou z ničeho nic zabije při autonehodě? Podle mě si to lidé, kteří se s něčím podobným umějí „dobře vyrovnat“, jenom namlouvají, nebo nemají takového tátu jako já, případně jsou naprosto bezcitní.

Třeba se s tím ani *nechci* dobře vyrovnat. Napadlo je *tohle*?

Každopádně nastaly menší komplikace. Musela jsem si vzít na chvíli dovolenou. Udělala jsem pár... pitomostí. Ten doktor mi vnucoval jakési prášky. (Ne, *děkuju*.) Ale vzhledem k tomu, jak to na světě chodí, mi můj strach z výšek nezpůsobuje tak velké nepříjemnosti.

Je mi naprosto dobře. Až na ten strach z výšek, to je jasné, se kterým se budu snažit něco udělat, jakmile mi na to zbude čas.

„Opravdu bys měla za někým s tou svou fobií zajít,“ utrousí Dan, který mi čte myšlenky, což je trochu děsivé. „P. S.!“ dodá, když mu hned neodpovím. „Slyšela jsi?“

„P. S.“ je přezdívkou, kterou mi Dan čas od času dává. Znamená to „princezna Sylvie“.

Danova oblíbená mantra je, že když jsme se poprvé setkali, já byla

princezna a on pracující chudás. Ve svém projevu na naší svatbě mě tak pojmenoval a můj otec k tomu poznamenal: „Tak to já musím být asi král!“ A všichni se zasmáli a Dan se žertovně tátovi uklonil. Fakt je, že táta jako král skutečně *vypadal*, tak elegantně a fešácky.

Ještě dnes ho vidím, jak se mu v žaketu pod rozsvícenými světly leskly zlaté, místy prošedivělé vlasy. Táta byl nejlépe oblékaný muž, jakého jsem kdy znala. Pak mrkl svým okouzlujícím způsobem na Dana a řekl: „Pokračuj, princu Danieli!“ A později ženichův svědek zavtipkoval na téma „královské svatby“. Bylo to opravdu velmi zábavné.

Ale jak čas plynul – možná proto, že jsem o trochu starší – mě oslovení „princezno Sylvie“ už zdaleka tak nebaví. Vždycky se při tom dopálenež zavrtím. Ale snažím se být ohleduplná a Danovi nic neřeknu. Stala se totiž taková věc. Malinko trapná.

Ne, tak moc „trapné“ to zase nebylo. Je to... ach Bože. Jak to říct, aniž bych...?

No tak dobře. Další klíčový fakt o mně. Byla jsem vychovaná značně privilegovaným způsobem. Ne že by mě rozmazlovali, to určitě ne, ale... nebyla jsem jen tak někdo. Byla jsem tatínkova holčička. Měli jsme peníze. Táta původně pracoval v leteckém průmyslu jako vedoucí pracovník, pak získal při prodeji své letecké společnosti ohromný balík akcií a začal pracovat jako odborný poradce. A šlo mu to výtečně. Jak by také ne. Táta byl osobnost, která přitahovala ostatní lidi i úspěch. Kdyby cestoval první třídou s nějakou celebritou, před koncem cesty by měl její navštívenku a pozvání na skleničku.

Takže jsme neměli pouze peníze, ale také spoustu benefitů. Luxusní lety. Zvláštní zacházení. Mám mnoho fotek z dětských let, jak sedím v tom či onom kokpitu s kapitánskou čapkou na hlavě. Když jsem byla hodně malá, měli jsme dům v Los Bosques Antiguos těsně sousedící se španělskou lokalitou, kde se pohybovali slavní golfisté, o nichž se psalo v *Hello!*. S některými jsme se kamarádili. *Takhle* jsme si žili.

Zatímco Dan... ne. Danova rodina je moc milá, opravdu, ale je to praktická skromná rodina. Danův otec je přeborník na šetření. *Nepřekonatelný*. Začal si šetřit na dům od osmnácti let. Trvalo mu to dvanáct let, ale zvládl to. (Vyprávěl mi to při našem prvním setkání a hned se mě zeptal, jestli si spořím na důchod.)

Nikdy by s námi bez přípravy nevyrazil na Barbados jako kdysi můj otec ani na nákupy do Harrods.

A nechápejte mě špatně: *nestojím* o žádné výlety na Barbados nebo o nákupy v Harrods. Už jsem to Danovi řekla milionkrát. Ale ten je stále trochu... jak to jen říct? *Našponovaný*. To je ono. Je našponovaný ohledně mého původu.

Což je frustrující, protože to tak zpočátku nebylo. S tátou si dobře rozuměli. Plavili jsme se spolu na plachetnici, všichni čtyři, a užívali si to. Táta to totiž s plachetnicí uměl zjevně daleko lépe než Dan, který to předtím nedělal, ale to vůbec nevadilo, protože se vzájemně respektovali. Táta žertoval, že by potřeboval, aby se Dan svým orlím zrakem podíval na jeho účetní tým – a několikrát se Dana fakticky zeptal na radu. Atmosféra byla nenucená a uvolněná.

Ale Dan se časem stal trochu naježenějším. Na plachetnici s námi nechtěl. (Je pravda, že s holčičkami to bylo o něco náročnější.) Pak jsme si před třemi roky koupili dům – jako zálohu jsme použili dědictví po mé babičce – a táta nám nabídl, že to doplatí, ale Dan to nepřijal. Začal se najednou chovat divně a tvrdil, že bychom byli na mé rodině příliš závislí. (Příliš nepomohlo ani to, že se Danův táta přijel na dům podívat a utrousil: „Tak na *tohle* jde to rodinné bohatství?“ Jjako bychom bydleli v nějakém paláci, a ne ve wandsworthském třípokojevém domě s hypotékou.)

Po tátově smrti všechno zdělila matka a ta nám opět nabídla peníze – ale Dan je zase nechtěl přijmout. Byl ještě popudlivější. Dokonce jsme se na toto téma pohádali.

Dokážu pochopit Danovu hrdost. (Tak trochu. Vlastně tomu moc nerozumím, ale asi je to nějaká mužská věc.) Ale co mě opravdu trápí, je skutečnost, že je proti mému otci neustále v obranné pozici. Viděla jsem, že se jejich vztah zhoršoval, ještě když byl otec naživu. Dan pořád říkal, že si to jenom představuju – ale nebylo to tak. Jenom nevím, *co* se stalo, že vůči němu byl Dan tak našponovaný. (Tehdy jsem si vymyslela tohle slovo.) Jako by měl tátovi něco za zlé nebo tak nějak.

A ještě i teď jako by se cítil nějak ohrožený. Nikdy se ke mně neposadí a nezavzpomíná na mého otce – ne doopravdy. Když si sednu a probírám

se fotkami, Dan se přidá jenom naoko. Po chvíli se vždycky na něco vymluví a odejde. A mě trochu zabolí u srdce, protože když si nemůžu vzpomínat na otce s Danem, tak s kým? Totiž s mámou... Je to máma. Je moc milá, ale nedá se s ní *mluvit* o ničem. A sourozence nemám.

Jako jedináčka mě to hodně mrzelo. Hodně jsem jako malá otravovala mámu, aby mi pořídila nějakou sestřičku. („Ne, miláčku,“ odpovídala mi laskavě. Dokonce jsem si vymyslela imaginární kamarádku. Jmenovala se Lynn, měla tmavé vlasy s ofinou a dlouhé řasy, voněla mátou a svěřovala jsem jí svá tajemství. Ale nebylo to stejné.)

Když se narodily Terezka s Aničkou, dívala jsem se, jak ležely těsně u sebe, už tehdy spojené vztahem, do něhož nemohli ostatní proniknout, a cítila jsem, jak jim v hloubi duše závidím. Sice jsem v dětství měla téměř všechno, ale *tohle* ne.

No tak. Dost. Už jsem to, že jsem byla jedináček, překonala; a ze své vymyšlené kamarádky jsem už také vyrostla. A pokud jde o Dana a mého otce... No. Prostě jsem se smířila s tím, že měli trochu problematický vztah a my máme jiný. Nejlepší je snažit se tomuto tématu vyhýbat a usmát se, když mi Dan řekne „P. S.“, protože co na tom vlastně záleží?

„Ano,“ odpovím, když se vrátím do skutečnosti. „Někoho si najdu. Dobrý nápad.“

„A sem nepůjdeme.“ Dan poklepe na pozvánku do Sky Garden.

„Napíšu Davidu Whittalovi,“ řeknu. „Pochopí mě.“

A pak Terezka rozlije mléko a Anička ztratí sponku do vlasů a musí mít právě *tuto*, protože je na ní kytička, a vrátí se všední ráno jako každé jiné.

Od našeho prvního setkání změnil Dan zaměstnání. Kdysi pracoval v obrovské investiční společnosti. Bylo to lukrativní místo, ale ve skutečnosti dost ubíjející, takže dával každoročně stranou nějaké peníze (jablko od stromu nepadlo daleko) a nakonec měl tolik, že mohl založit vlastní společnost. Vyrábí samostatné prefabrikované a ekologické kancelářské buňky. Kancelář má u řeky ve východním Londýně a často vozí holčičky do školy, protože to má při cestě.

A když jim mávám ze zápraží vstupních dveří, vidím našeho souseda profesora Russella, který si jde pro noviny. Má na hlavě komické bílé

chmýří, které mě vždycky rozesměje, ovšem jakmile se obrátí, rychle nasadím vážný dospělácký obličej.

Profesor Russell se nastěhoval teprve letos. Podle mého odhadu je mu přibližně sedmdesát. Odešel do důchodu z Oxfordské univerzity, kde vyučoval botaniku, a prý to byl světový expert na nějaký druh kapradiny. Každopádně má na zahradě obrovský nový skleník a často ho tam vidám šourat se mezi zelenými vějířovitými listy. Bydlí s dalším bělovlasým mužem, kterého mi představil jenom jako Owena, a podle mě spolu žijí, ale nejsem si tím úplně jistá.

Cítím se před ním trochu trapně, protože první věc, která se stala po jeho nastěhování, byla, že Terezka kopla míč přes plot a ten přistál na střeše skleníku. Dan tam pro něj vyrazil, a když šplhal nahoru, rozbil skleněnou tabulku. Za její výměnu jsme zaplatili, ale nebyl to *nejlepší* začátek. Teď čekám, že si každou chvíli začnou stěžovat, že jsou holčičky příliš hlučné. I když jsou možná kapánek nahlučlí. Aspoň doufám.

Ne, tohle vyškrtnout. *Nedoufám*, že jsou hluší. Jasně že ne. Já jenom... Docela by nám to přišlo vhod.

„Dobrý den!“ zavolám vesele.

„Dobrý den.“ Profesor Russel se na mě příjemně usměje, i když pohled má nepřítomný a vzdálený.

„Jak se vám líbí na Canville Road?“

„Ó, velice, velice.“ Přikývne. „Převelice.“

Letmo na mě zaostří, ale to hned zase zmizí. Možná ho to nudí. Nebo možná už není tak bystrý, jak býval. To nedokážu říct.

„Ale musí to být trochu divné, po Oxfordu?“ Představuju si ho, jak v rozevlátém černém taláru kráčí starobylými nádvořími a trousí moudrosti ke skupině studentů. Po pravdě, tahle představa se k němu hodí mnohem víc než to, co vidím: jak stojí na zápraží domku v malé wandsworthské uličce a vypadá, jako by nevěděl, který je den.

„Ano.“ Jako by ho to napadlo až teď. „Ano, trochu divné to je. Ale lepší. Člověk musí jít dál.“ Jeho oči se na mě upřou s náhlým zábleskem bystroti. „Mnoho mých kolegů zůstává příliš dlouho. Když se v životě nikam neposunete, zakrníte. *Vincit qui se vincit.*“ Odmlčí se, aby mi ta slova mohla dojít. „Tohle jistě dobře víte.“

Vida, takže bystrost ho očividně *neopustila*.

„Jak by ne!“ přikývnu. „*Vincit... totiž...*“ Příliš pozdě si uvědomím, že snaha to opakovat nebyl ten nejlepší nápad. „Nepochybně,“ snažím se to napravit.

Přemítám, co *vincit* může znamenat a jestli bych to rychle nenašla na internetu, když najednou další hlas rozčísne vzduch.

„Posloucháš mě vůbec, Toby? Musíš vynést to smetí. A jestli mi chceš pomoci, tak zvedni zadek a kup salát na oběd. A kde jsou všechny naše hrnečky? Já ti povím, kde. Na podlaze ve tvém pokoji, tam jsou.“

Otočím se a vidím naši sousedku Tildu, jak odchází z domu. Omotává si kolem krku nekonečný etnicky vyhlížející šál a přitom plísni syna Tobyho. Tobymu je čtyřiadvacet a před dvěma lety vystudoval univerzitu v Leedsu. Od té doby bydlí doma a snaží se založit si vlastní firmu. (Pokždé když mi o tom začne povídat, vypnu pozornost, ale má to něco společného s „digitalizací“ něčeho. A čeho, to ví jen Pánbůh sám.)

Mlčky poslouchá svou matku a s rukama vraženými do kapes a nepřítomným pohledem se přitom opírá o dveřní zárubeň. Toby by mohl být docela hezký chlap, jenomže má strašné vousy. Existují sexy vousy a nemožné vousy a on je ten druhý typ. Jsou tak roztržené a beztvaré, že mi to vždycky vyrazí dech. Proboha, ustřižni to. Dej tomu nějaký tvar. *Něco* s tím už udělej...

„... a musíme si promluvit o penězích,“ končí Tilda výhružně a pak se na mě zářivě usměje. „Sylvie! Jdeme?“

Chodíme s Tildou společně ráno na wandsworthské nádraží, a to už šest let. Tilda sice vlakem nejezdí, pracuje z domova jako osobní asistentka pro přibližně šest lidí, ale ráda se projde a pokláboší.

Už tři roky bydlíme vedle sebe, ale než jsme si domek s Danem koupili, bydleli jsme naproti v jednom bytě a už tehdy jsme se s Tildou znali. Vlastně nám ona pověděla, že je náš dům na prodej, a uprosila nás, abychom šli bydlet vedle ní. To je její styl. Je impulzivní, otevřená a umíněná (v dobrém slova smyslu) a stala se mou nejlepší kamarádkou.

„Na shledanou!“ zamávám na rozloučenou profesorovi Russellovi a Tobymu a přidám se k ní. Mám na nohou tenisky a lodičky na nižším podpatku s tyrkysovou sametovou čelenkou do vlasů v tašce, obojí si vezmu

až v práci. Paní Kendricková sametky do vlasů miluje a jednu mi darovala na Vánoce. Doma bych si sice nic takového na hlavu nedala..., ale když jí to udělá radost, proč ne?

„Pěkný melír,“ pochválím s pohledem na Tildiny vlasy. „Hodně... nápadný.“

„Já to *věděla*.“ Vyděšeně si vjede rukama do vlasů. „Je to příliš.“

„Ne!“ řeknu rychle. „Pěkně ti to rozzáří pleť.“

„Hmmm.“ Tilda si projede pochybovačně vlasy rukama. „Možná bych se tam měla vrátit a říct jim, aby mi to udělali o tón tmavší.“

Pokud jde o vzhled, je Tilda plná rozporů. Svědomitě si barví vlasy, ale málokdy se líčí. Vždycky má pestrobarevný šátek, ale zřídka nějakou bižuterii, protože jí to prý připomíná dárky, které jí kající se manžel nosil na usmířenou. Každopádně to tak dnes vnímá. („Kéž by mi tak pokaždé něco koupil v KitchenAid!“)

„Takže,“ připomenu, když zahmeme za roh. „Ten kvíz.“

„Prokristapána.“ Tilda vyděšeně obrátí oči v sloup. „Já nic nevím.“

„Já ještě míň!“ kontruju. „To bude pěkný průšvih.“ Tilda, Dan a já jsme kývli na to, že se zítra večer zúčastníme charitativní soutěže. Bude to v hospodě na konci naší ulice, kde se to koná každý rok. Dali nás dohromady Simon s Olivíí z protější strany ulice a snažili se nás nalákat tvrzením, že je to „nesmírně snadné“.

Ale včera ráno nás s Tildou na ulici uviděl Simon a zcela změnil tón. Že prý to může být „dost náročné“, ale nemáme si z toho nic dělat, protože jediné, co potřebujeme, je „pár obecných znalostí“.

Jen co zmizel, s Tildou jsme se na sebe vyděšeně podívaly. „Pár obecných znalostí?“

Pár obecných znalostí jsem kdysi možná měla. Jednou jsem se dokonce naučila sto hlavních měst na jednu školní soutěž. Ale co máme děti, jediná informace, kterou jsem schopna vstřebat, je: 1. recept Annabel Karmelové na kuřecí prsty, 2. úvodní znělku k *Prasátku Peppě* a 3. kdy mají holky plavání (v úterý). A ještě k tomu se mi znělka k *Prasátku Peppě* plete s *Karlíkem a Lolou*. No tak vidíte. Beznadějný případ.

„Řekla jsem Tobymu, že se k nám musí přidat,“ oznámí Tilda. „Rád chodí ke Zvonu na jídlo, takže to nebylo tak těžké. Vyzná se v muzice

a takových věcech. A minimálně ho dostanu z domu. *Kluk jeden.*“ Vydá známý frustrovaný zvuk.

Říct, že si Tilda s Tobym lezou na nervy, by bylo příliš slabé vyjádření. Oba pracují z domova, ale podle toho, co vím, jde o mírnou kolizi pracovní kultury. Tilda má ve zvyku pracovat spořádaně a ukázněně. Tobyho kultura naopak znamená rozhazovat krámy po celém domě, pustit si na plné pecky hudbu pro inspiraci, uspořádat setkání se svým obchodním partnerem o půlnoci v kuchyni a nevydělat si ani na slanou vodu. *Zatím.*

Zatím je Tobyho hlavní motto. Všechno, co neudělal, ačkoli rozhodně měl, neudělal *zatím*. Dokonce jsem ho to slyšela vyřvávat za společnou zdi. „*Zatím* jsem neuklidil v kuchyni! *Zatím!* Do háje, mami!“

Nesehnal peníze na založení firmy, *zatím*. O žádné jiné kariéře neuvažoval, *zatím*. Nepřemýšlel o přestěhování se do nějakého bytu, *zatím*. Ne naučil se dělat lasagne, *zatím*.

Tilda má i starší dceru, Gabriellu, která už od čtyřiaadvaceti pracuje v nějaké bance, bydlí s přítelem a dává Tildě tipy na různá šikovná udělátka z katalogu Lakeland. Což o něčem svědčí.

Ale s Tildou jsem se naučila, že jakmile si začne stěžovat na Tobyho, je lepší rychle změnit téma. A vlastně se jí opravdu chci na něco zeptat. Chci další názor na tu věc s manželstvím.

„Tildo, když ses vdávala,“ prohodím nenuceně, „na jak dlouho sis to představovala? Jako, já vím, že ‚navěky‘.“ Naznačím do vzduchu uvozovky. „A taky vím, že ses rozvedla, takže...“ zaváhám. „Ale ve svatební den, když jsi nevěděla, co tě čeká, jak sis myslela, že to ‚navěky‘ potrvá?“

„Na mou duši, na psí uši?“ prohodí Tilda a zatřeše zápěstím. „*Krucí*. Ten chytrý náramek Fitbit už zase nefunguje.“

„Ehm... ano. Nejspíš.“

„Je to tou baterií?“ cvaká s ním Tilda rozzlobeně. „Kolik kroků jsme ušly?“ Praští do fitbitu. „Když se mi to na fitbitu neukáže, tak to nepočítá. Měla bych se na to vykašlat.“

Fitbit je Tildina poslední posedlost. Chvíli to byl Instagram a naše každodenní procházka byla provázena nekonečnými fotkami dešťových krupějů na listech. Teď jsou to kroky.

„To víš, že to počítá! Řeknu ti, kolik jsme ušly, až dorazíme na nádraží, ano?“ Snažím se ji vrátit k původnímu tématu. „Když ses tedy vdávala...“

„Když jsem se vdávala,“ opakuje Tilda, jako by zapomněla původní otázku.

„Jak dlouho sis myslela, že potrvá ‚navěky‘? Kupříkladu třicet let?“ prohodím zkusmo. „Nebo... padesát?“

„*Padesát let?*“ Tilda vyloudí napůl veselý a napůl pohrdavý zvuk. „Padesát let s Adamem? Věř mi, že patnáct bylo víc než dost, a to jsme dělali, co jsme mohli.“ Pronikavě se na mě podívá. „Proč se ptáš?“

„Ani nevím,“ odpovím neurčitě. „Jenom přemítám o manželství, o jeho délce a tak podobně.“

„Jestli *opravdu* chceš znát můj názor,“ řekne Tilda a přidá do kroku, „celý systém je nějak defektní. Jako, navždy? Kdo se může k něčemu takovému zavázat? Lidé se mění, život se mění, okolnosti se mění...“

„Totiž...,“ nedořeknu. Nevím, co říct. Já jsem se k něčemu takovému s Danem *zavázala*.

Nebo snad ne?

„Co když chce někdo s tím druhým zestárnout?“ zeptám se nakonec.

„Tohle jsem *nikdy* nechápala,“ odpoví Tilda rozhodně. „Je to nejhruznější životní cíl, jaký si umím představit. ‚Zestárnout společně‘. Jako bys řekla, že chceš ‚mít jedny zuby společně‘.“

„To není totéž!“ namítám se smíchem, ale ona mě neposlouchá. Tilda si často vede tak trochu svou.

„Ten absurdní důraz na ‚věčnost‘. No dejme tomu. Ale není ‚dokud nás smrt nerozdělí‘ trochu příliš ambiciózní? Není to příliš velká spekulace? Existuje spousta pravděpodobnějších scénářů. ‚Dokud nás nerozdělí skutečnost, že půjdeme každý svou cestou.‘ ‚Dokud nás nerozdělí nuda.‘ V mém případě ‚dokud nás nerozdělí manželův kočovný penis‘.“

Rozpačitě se zasměju. Tilda nemluví o svém exmanželovi Adamovi často, ale jednou mi vyprávěla celý příběh, který byl zábavný, drásavý a obyčejně smutný.

Adam, jak už to bývá, se znovu oženil. Má se svou novou ženou tři dětičky. A vypadá prý stále strašně vyčerpaně.

„Tak už jsme tady.“ Dojdeme ke stanici metra a Tilda bouchá fitbitem o zápěstí. „Zatracený krám. Co budeš dělat dnes dopoledne?“

„No, jdu na kávu s jednou naší mecenáškou.“ Ukážu jí svůj mobil, otevřený na aplikaci krokoměru. „Tady to máš: 4458 kroků.“

„Jo, jenomže ty jsi patrně předtím, než jsme začaly, vyběhla šestkrát nahoru do schodů,“ odsekne mi Tilda. „Kam jdeš na to kafe?“ ptá se a podívá se na mě tak cynicky s povytaženým obočím, že se musím smát. „Kam?“ naléhá. „A neříkej, že do Starbucksu.“

„Claridge’s,“ přiznávám se.

„Claridge’s!“ vykřikne Tilda. „Já to věděla.“

„Tak zase zítra.“ Usměju se na ni a zamírím na nádraží. A když vytahuju Oyster card, stále slyším za sebou její hlas:

„To je ti podobné, Sylvie! Claridge’s! Tady to máme, *Claridge’s!*“

Mám docela štěstí na práci. To nepopírám.

Veliké štěstí. Sedím v Claridge’s u stolu a prohlížím si talíř se sladkým pečivem a croissanty s meruňkovým džemem. Proti mně sedí slečna Susie Jacksonová. Už jsem se s ní několikrát setkala a teď jí vyprávím o výstavě, kterou uspořádáme z vějířů z devatenáctého století.

Pracuju pro velmi malou charitativní společnost Willoughby House. Po léta ji vlastní rodina Kendrickových a nachází se v georgiánském městském domě v Marylebone, který je až po střechu nacpaný uměním a vzácnými věcmi a – trochu zvláště – cembaly. Ta sira Waltera Kendricka fascinovala do té míry, že z nich v roce 1894 založil sbírku. Kromě toho miloval obřadní meče a jeho žena miniatury. Vlastně celá jejich rodina byla posedlá všelijakým hamouněním. Až na to, že dnes tomu „hamounění“ neříkáme. Dnes říkáme, že je to „nesmírně cenná sbírka uměleckých děl a artefaktů národního a historického významu“, a pořádáme výstavy, přednášky a krátké koncerty.

To mi dokonale vyhovuje, protože jsem vystudovaná kunsthistorička. Jsem nejšťastnější, když jsem obklopena věcmi, které jsou krásné nebo historicky cenné, případně obojí, což se dá říct ve Willoughby House o většině artefaktů. (Je tam také dost kousků, které jsou ošklivé a z historického hlediska nemají pražádnou cenu, ale my si je necháváme, pro-

tože mají *sentimentální* hodnotu. Což má ve světě paní Kendrickové mnohem větší váhu.)

Před Willoughby House jsem pracovala pro prestižní aukční dům, pomáhala jsem sestavovat katalogy, ale seděla jsem v úplně jiném domě, než kde se konaly aukce, takže jsem žádný objekt ani neviděla, natož abych se ho mohla dotknout. Po pravdě to byla děsně nudná práce. A tak jsem skočila po nabídce pracovat pro menší tým s možností získat zkušenosti z rozvojové strategie. Rozvojová strategie znamená získávání peněz, jenomže tomu tak neříkáme. Samotné slovo „peníze“ vyvolává u paní Kendrickové bolestný pohled stejně jako slovo „toaleta“ nebo „webová stránka“. Paní Kendricková má svérázný „styl“ práce a po šesti letech ve Willoughby House jsem se její pravidla naučila dokonale. Nepoužívej slovo „peníze“. Neoslovuj lidi jejich křestním jménem. Netřepej plechovkami na vybírání příspěvků lidem pod nosem. Nepokoušej se vyrazit z lidí peníze nekonečným tlacháním. Místo toho: *buduj vztahy*.

A právě to dneska dělám. Buduju vztah se Susie, která pracuje pro velký charitativní trust Wilson-Cross Foundation, jehož náplní je podporovat kulturu a umění. (Tím „velký“ myslím balík přibližně 275 milionů liber, z něhož každoročně pořádný krajíc rozdají.) Nenápadně ji vtahuju do světa Willoughby House. Paní Kendricková prosazuje rafinovanost a neuspěchanost. Přímou nám zakazuje hned na počátku rovnou požádat o finanční dar. Argumentuje tím, že čím déle svého mecenáše znáš, tím víc z něj ve vhodnou chvíli ukápne.

Náš tajný sen je další paní Pritchett-Williamsová. Ve Willoughby House patří k legendám. Přicházela na každou akci celých deset let. Vypila šampaňské, snědla pár jednohubek, poslouchala, o čem se povídalo, a nikdy nedala ani penci.

Až po její smrti vyšlo najevo, že nám odkázala pět set tisíc liber. Půl milionu!

„Dejte si ještě trochu kávy.“ Usměju se na Susie. „Tak, tady máte pozvánku na vernisáž naší výstavy starobylých vějířů Fantastické vějíře. Doufám, že na ni přijdete!“

„Vypadá to skvěle,“ přikývne Susie s plnou pusou croissantu. Podle mě jí táhne na třícítku a pokaždé má na nohou úžasné nové boty. „Jenomže na ten samý večer mě už pozvalo V&A.“